

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000202 18 Кж 3
Бања Лука, 26.12.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ж.А.К., због кривичног дјела из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Републике Српске – Општи дио, одлучујући о жалби његовог браниоца изјављеној против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000202 18 Кв 4 од 19.12.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 26.12.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се као неоснована, жалба браниоца оптуженог Ж.А.К., против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000202 18 Кв 4 од 19.12.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000202 18 Кв 4 од 19.12.2018. године у поступку контроле оправданости утврђено је да је против оптуженог Ж.А.К. и даље неопходан притвор из притворских разлога члана 192. став 1. тачка 1) Закона о кривичном поступку („Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“, бр. 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90 и „Службени гласник Републике Српске“, број 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01 – у даљем тексту ЗКП).

Против овог рјешења благовремено је изјавио жалбу његов бранилац С.З., адвокат из К.Д., због повреде одредаба члана 191. и 199. ЗКП СФРЈ, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи и притвор укине и да се по потреби изрекну мјере забране.

Пошто је испитао побијано рјешење у вези са жалбеним приговорима и по службеној дужности у смислу одредбе члана 397. тачка 4. ЗКП, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијаног рјешења у правцу жалбених приговора овај суд је нашао да је побијано рјешење донесено правилном примјеном одредаба које жалба подвргава критици и да се заснива на правилној и потпуној чињеничној основи.

Што се тиче жалбеног приговора да изрека рјешења не садржи све елементе из члана 192. став 2. ЗКП, а на шта је у претходном рјешењу указао и овај суд ови приговори нису основани јер се не ради о истој правној ситуацији.

Овај пут је првостепени суд правилно навео одредбе материјалног прописа кривичног дјела ратног злочина из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Републике Српске – Општи дио, за које се против оптуженог води кривични поступак. За то му није била неопходна измјена оптужног акта јер суд није везан правном оцјеном дјела из оптужнице, као што то жалба неосновано приговара.

Жалба опширно елаборира, по њеном схватању, два кључна сегмента одлуке о продужењу притвора. Први сегмент је постојање околности које упозоравају на опасност од бјекства, гдје указује на ток кривичног поступка, одлазак оптуженог из РС у САД, долазак његове породице у П. и до саме екстрадиције из САД у БиХ. Овим жалба жели да каже како се за кретање оптуженог знало, да се он није крио и да не постоји та опасност коју суд утврђује. Међутим, постојање опасности је утврђено ранијим правноснажним рјешењем о продужењу притвора, све то што жалба износи било је и раније вредновано код одлуке о продужењу притвора, а суд у овом поступку само утврђује постоје ли још разлози за притвор. Жалба не износи ништа ново што би обеснажило ранију чињеничну подлогу и правну оцјену постојања услова за продужење притвора и у том дијелу првостепени суд је основано закључио да је притвор и даље неопходан.

Други сегмент, на коме жалба инсистира, јесте указивање на потребу једнаког третмана свих лица у кривичном поступку, па наводећи одређене примјере закључује да се према оптуженом продужењем притвора чини дискриминација. Овакав закључак жалбе је резултат погрешно постављених премиса да се у неједнаким ситуацијама може имати једнак третман. Кривични поступци који се воде против других лица, а која су на слободи, производ су чињеничне основе и оцјене суда у том поступку, док је поступак против оптуженог самосталан и независан од тих поступака, и они се не могу простим упоређивањем сводити на заједнички именилац и сходно томе инсистирати на истим одлукама о потреби одређивања притвора.

Слиједећи овај сегмент жалба даље развија тезу да се оптуженом могу одредити мјере забране, као адекватна замјена за притвор јер се и њима може остварити жељена сврха. Овдје жалба губи из вида да ЗКП по коме се води овај кривични поступак као мјере обезбјеђења присуства окривљеног и несметано вођење кривичног поступка познаје само позив, довођење, обећање окривљеног да неће напустити боравиште, јемство и притвор. Друге мјере, па тако и мјере забране овај закон не одређује, а комбиновање два процесна закона није дозвољено, због чега и није могуће изрицање мјера забране.

С обзиром на наведено ваљало је на основу члана 397. став 3. ЗКП жалбу браниоца одбити као неосновану.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић